



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 217/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky**, Račianska 71, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/54/2024 z 25. novembra 2025 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Žalobca si žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I uplatnil proti sťažovateľke nárok na náhradu škody vo výške 20 000 eur. Okresný súd rozsudkom č. k. 14C/145/2011-173 z 11. marca 2015 priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8 000 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Po podaní odvolania žalobcom aj sťažovateľkou Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2Co/214/2015-207 z 31. októbra 2017 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom uložil žalobcovi povinnosť konkrétne vymedziť rozsah svojho nároku a označiť/predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca následne ako titul nároku (zásah) označil rozhodnutie o väzbe a špecifikoval, že sa domáha nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

4. Okresný súd druhým rozsudkom č. k. 14C/145/2011-308 zo 4. decembra 2020 priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7 925 eur, vychádzajúc zo skutočnosti, že došlo k preukázaniu vzniku nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe – uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tpo/24/2008 z 8. augusta 2008, avšak aplikáciou znenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1. januára 2009 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009“) priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v minimálnej zákonnej výške (1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody).

5. Na odvolanie žalobcu aj sťažovateľky rozhodol krajský súd potvrdzujúcim rozsudkom č. k. 15Co/104/2021-401 z 22. februára 2023.

6. Súdny vychádzali zo skutočností, že (i) výkon väzby za situácie, keď trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené, pretože jeho konanie nenapĺňalo znaky skutkovej podstaty trestného činu ani priestupku, predstavuje taký zásah do osobnostnej sféry žalobcu, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a preto pristúpili k priznaniu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, (ii) žalobca nepreukázal mimo všeobecne prezumovaného dopadu výkonu väzby na neho ako dotknutú osobu žiaden iný následok a takéto dokazovanie ani nenavrhol, (iii) vzhľadom na uznesenie o zastavení trestného stíhania z 10. júla 2009 bol konajúcimi súdmi aplikovaný § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009, podľa ktorého bola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v minimálnej výške.

7. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odôvodnila absenciou komplexného vyjadrenia odvolacieho súdu k jej podstatným námietkam, predovšetkým k námietke o nemožnosti aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom po 1. 1. 2009, teda o potrebe určenia správnej právnej úpravy v zmysle § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. 1. 2009 a zohľadnenia okolností týkajúcich sa osoby žalobcu pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy ako osoby právoplatne odsúdenej za trestný čin pokusu o vraždu.

8. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľka odôvodnila tým, že ide o nesprávne posúdenie právnej otázky aplikácie príslušnej právnej normy na skutkový stav, pretože aplikácia znenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009 na prípad žalobcu nie je v súlade s intertemporálnymi ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z. z. ani rozhodovacou praxou odvolacieho súdu. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd odmietol napadnutým uznesením.

## II.

### Argumentácia sťažovateľky

9. Titulom žalobcovho nároku v súlade s jeho vyjadrením, ako aj posúdením zo strany okresného súdu aj odvolacieho súdu bolo rozhodnutie o väzbe z 8. augusta 2008.

10. Podľa § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. 1. 2009 zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu

spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008. Predmetné ustanovenie odvolací súd vo svojom rozhodnutí vôbec neuvádza.

11. Sťažovateľka v dovolaní namietala, že bez ohľadu na použitú metódu výkladu nemožno dospieť k záverom, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a odvolací súd, ktoré vychádzali z dátumu vydania rozhodnutia o zastavení trestného stíhania namiesto rozhodnutia o vzatí do väzby.

12. Sťažovateľka tiež argumentovala, že odvolací súd svoj právny názor podporil poukazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/145/2011, v ktorom konštatoval, že dátum vydania uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného je pre aplikáciu správneho znenia zákona č. 514/2003 Z. z. rozhodujúcou skutočnosťou. Nie je ňou teda dátum zastavenia trestného stíhania, ako uviedol odvolací súd, ktorý tým odignoroval znenie § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009 a svoj právny názor sa snažil podporiť rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré vyslovilo opačný právny názor, v čom spočíva jeho zmätočnosť a vnútorná rozporuplnosť.

13. Sťažovateľka, čo sa týka zmätočnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, namietala, že odvolací súd vôbec nereagoval na jej dovolacie námietky (i) o nemožnosti aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012, (ii) potrebe prihliadať na osobu žalobcu pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy za situácie, že tento okrem prezumovaných následkov žiadne iné nepreukázal a zároveň ide o osobu v minulosti právoplatne odsúdenú, a (iii) potrebe aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2013 z dôvodu, že až za účinnosti ostatného znenia zákona žalobca vymedzil predmet konania.

14. Sťažovateľka považovala za primerané a spravodlivé znížiť priznanú náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby nepresahovala sumu 20 eur za deň väzby, keďže žalobca osobitné následky väzby nepreukázal a zároveň by sa zohľadnila skutočnosť, že nejde o bezúhonnú osobu. Kritériá uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., zohľadňované právnou praxou a identifikované najvyšším súdom neboli žiadnym spôsobom aplikované, keďže konajúce súdy pristúpili k aplikácii § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009, teda bez zohľadnenia osoby žalobcu, závažnosti vzniknutej ujmy a závažnosti následkov.

15. Dovolací súd reagoval na dovoláciu námietku sťažovateľky [§ 420 písm. f) CSP] týkajúcu sa nesprávnej aplikácie znenia zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 odmietnutím z dvoch dôvodov:

- tvrdenie sťažovateľky nebolo spôsobilé ovplyvniť dôvodnosť nároku žalobcu, čo je nepochopením argumentácie sťažovateľky, ktorá nenamietala právny základ ani titul žalobcovho nároku, ale výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, nie samotné konštatovanie, že žalobcovi nemajetková ujma vznikla, ani názor konajúcich súdov o potrebe jej finančnej saturácie. Dovolacia námietka sťažovateľky spočívajúca v určení neprimeranej výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzajúcej z neplatnej právnej normy (§ 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom po 1. 1. 2009) bola najvyšším súdom „zodpovedaná“ poukazom na skutočnosť (sťažovateľkou nenamietanú), že žalobca bol vo výkone väzby, resp. že disponuje rozhodnutím o väzbe podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

- druhým dôvodom bolo tvrdenie, že podľa kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou od 1. 1. 2009 „*právna prax postupovala už dávno pred ich účinnosťou a na samotnom posudzovaní nároku žalobcu by sa nič nezmenilo*“.

16. Tvrdenie najvyššieho súdu, že „*na samotnom posudzovaní nároku žalobcu by sa nič nezmenilo*“, považuje sťažovateľka za absolútne nelogické a arbitrárne, keďže podľa tohto názoru pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy je bezpredmetné, či ide o osobu bezúhonnú alebo právoplatne odsúdenú za násilný trestný čin.

17. Vrcholom arbitrárnosti je tvrdenie, že dovolací súd, ako aj súdy nižšej inštancie pristúpili k aplikácii § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorých vraj právna prax postupuje. Súdy nižších inštancií pristúpili k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v minimálnej výške, pretože žalobca nepreukázal mimo všeobecne prezumovaného dopadu výkonu väzby na neho ako dotknutú osobu žiaden iný následok a takéto dokazovanie ani nenavrhol, bez toho, aby sa zaoberali kritériami § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Ak dovolací súd tvrdí, že kritériá podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. boli aplikované, konkrétne pri písm. a) v časti osoba poškodeného, jeho doterajší život ostala nezodpovedaná otázka, ako sa odsúdenie žalobcu prejavilo pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy. Sťažovateľka opakovane namietala, že súd v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. nepostupoval, keďže skutočnosť odsúdenia žalobcu nebola zohľadnená.

18. K námietke sťažovateľky [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] o určení nesprávnej právnej normy dovolací súd uviedol: „*Táto právna otázka žalovaného je však v tomto prípade irelevantná, nakoľko v danej veci nebolo rozhodujúce, či prvostupňový súd alebo odvolací súd posudzovali vec podľa znenia §17 zákona účinného do 31. decembra 2008 alebo od 1. januára 2009, keďže minimálna výška náhrady nemajetkovej ujmy vychádzala z rovnakých kritérií aj v období pred 1. januárom 2009, kedy boli tieto kritériá (ktoré boli ustálené súdnou praxou) premietnuté do ust. §17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2008 Z. z. Prvostupňový súd a odvolací súd teda postupovali v súlade s ustálenými kritériami pri priznaní výšky nemajetkovej ujmy a priznali žalobcovi najnižšiu možnú nemajetkovú ujmu, ktoré mu za nezákonnú väzbu dotknutej osobe patrí. To nakoniec vyplýva aj z judikatúrnej rozhodovacej činnosti ESELP, ktorý nepovažuje nemajetkovú ujmu za nezákonné stíhanie v rozsahu 20 až 60 eur za každý deň väzby za neprimeranú.*“

19. Sťažovateľka v priebehu konania konštantne argumentovala, že je nepochybné, že rozhodujúcim na určenie príslušného znenia zákona č. 514/2003 Z. z. je dátum vydania rozhodnutia o väzbe z 8. augusta 2008, t. j. znenie zákona účinného do 31. 12. 2008. Takéto určenie nie je v žiadnom prípade sporné a jednoznačne vyplýva z § 27 ods. 1 (resp. § 27b ods. 1) zákona č. 514/2003 Z. z. účinného tak do 31. 12. 2008, ako aj od 1. 1. 2009. Ľubovoľnou metódou výkladu § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. 1. 2009 je nevyhnutné dospieť k záveru o nesprávnosti právneho posúdenia zo strany súdov nižšej inštancie, ktoré spočíva v neaplikácii tohto ustanovenia na posudzovanie nároku odvodzovaného od rozhodnutia o väzbe vydaného 8. augusta 2008.

20. Sťažovateľka, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, II. ÚS 222/2010, I. ÚS 251/2023), z ktorej vyplýva, že aplikácia neplatného právneho predpisu znamená porušenie základného práva, považuje svoju ústavnú sťažnosť za dôvodnú,

pretože dovolací súd, ako aj súdy rozhodujúce pred ním použili neplatnú právnu normu na určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky. Jadrom argumentácie sťažovateľky je jej nesúhlas s aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012, keďže zodpovednosť za náhradu škody spôsobenú nezákonným zásahom orgánu verejnej moci pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31. 12. 2008. Vo vzťahu k žalobcovi bolo takým nezákonným zásahom uznesenie o jeho vzatí do väzby vydané v roku 2008, nie rozhodnutie o zastavení trestného stíhania z roku 2009, ako to uvádzajú súdy nižšej inštancie, a dovolací súd túto okolnosť riadne nereflektuje. Uvedená skutočnosť jednoznačne zakladá dôvodnosť aplikácie zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008. Z dôvodu nesprávnej aplikácie právnej úpravy došlo k nesprávnemu určaniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi.

22. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najstálejšia, a tak súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie tohto práva predpokladá, že strane konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

23. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí len kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem vykonaných súdmi, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda ústavne neudržateľné, a zároveň by mali za následok z hľadiska intenzity ústavne relevantné porušenie základného práva alebo slobody. O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením pritom ide spravidla vtedy, ak interpretácia a aplikácia právnej normy všeobecným súdom zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

24. Úloha ústavného súdu sa preto v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania.

25. K námietke zmätočnosti rozsudku krajského súdu spočívajúcej v nesprávnej aplikácii § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 najvyšší súd uviedol: „*V danom prípade nie je ani smerodajné či malo byť použité znenie ustanovenia §17 zákona*

č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2008 alebo od 1. januára 2009 nakoľko tieto doplnením ustanovenia § 17 o nové odseky 3 až 5 zákona č. 514/2003 Z.z. došlo len k určeniu kritérií, ktoré súd v rámci rozhodovacej činnosti musí zohľadňovať (§17 ods. 3 citovaného zákona), ako aj zavedením mechanizmu určovania minimálnej výšky nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, v prípadoch ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8, ktorá so bude odvíjať od priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky a napokon i určenie povinností poškodeného uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1, 2 (§ 17 ods. 5 citovaného zákona). Teda uvedené tvrdenie žalovaného nebolo spôsobilé ovplyvniť dôvodnosť nároku žalobcu a naviac sám žalovaný vo svojom odvolaní z 30. marca 2015 (č.l. 190 súdneho spisu) požadoval, že súd sa mal riadiť kritériami uvedenými v ust. §17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom podľa týchto kritérií, ktoré boli do právnej úpravy zavedené s účinnosťou od 1. januára 2009, právna prax postupovala už dávno pred ich účinnosťou a na samotnom posudzovaní nároku žalobcu by sa nič nezmenilo. Dovolací súd preto považoval námietku žalovaného o nedostatočnom a zmätočnom odôvodnení rozsudku za účelovú a nepreukázanú“, a preto dovolanie v tejto časti odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

26. Pokiaľ ide o posúdenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľka vymedzila ako zásadnú právnu otázku výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 na rozhodnutie o väzbe vydané 8. augusta 2008, ktorého dátum je rozhodujúcou skutočnosťou.

27. K tejto námietke najvyšší súd konštatoval irelevantnosť právnej otázky, pretože nebolo rozhodujúce, podľa ktorého znenia zákona č. 514/2003 Z. z. konajúce súdy postupovali, keďže výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná žalobcovi vychádzala z rovnakých kritérií aj v období pred 1. januárom 2009, keď tieto kritériá boli premietnuté do právnej úpravy. Súdy, vychádzajúc z týchto kritérií, priznali žalobcovi najnižšiu možnú nemajetkovú ujmu, ktorá mu za nezákonnú väzbu patrila. Uvedenú výšku odškodnenia napokon považuje za primeranú aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Na základe uvedeného najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky v tejto časti podľa § 447 písm. f) CSP, teda meritórny prieskum neuskutočnil.

28. Je nesporné, že kritériá posudzované pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch (nie taxatívne) určuje § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. (ktorý sa stal súčasťou právneho poriadku 1. januára 2009 a ktorý zaviedol aj minimálnu sumu odškodnenia nemajetkovej ujmy). S účinnosťou od 1. januára 2013 bolo zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení zákon č. 514/2003 Z. z., doplnené ustanovenie § 17 ods. 4 limitujúce hornú hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Rovnako je nepochybné, že rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby ako objektívna skutočnosť zakladajúca jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia spadalo do časovej účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008.

29. Napriek uvedenému námietku sťažovateľky o nesprávne určenej výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi z titulu nezákonnej väzby trvajúcej 339 dní v minimálnej sume podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 za situácie, že podľa znenia § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31. 12. 2008 (ktorý mal byť v danej veci správne aplikovaný) neboli stanovené žiadne kritériá na určenie výšky nemajetkovej

ujmy ani limity na určenie jej dolnej či hornej hranice, ale tieto boli vytvorené súdnou praxou a judikatúrou všeobecných súdov a následne prenesené do právnej úpravy, považuje ústavný súd za nedôvodnú. Z hľadiska výsledkovej spravodlivosti, ktorá je v danej veci podstatná, je nespornou skutočnosťou existencia rozhodnutia o vzatí žalobcu do väzby v skúšobnej dobe jeho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ako aj rozhodnutia o zastavení trestného stíhania žalobcu, v dôsledku čoho mu preukázateľne (na základe vykonaného dokazovania) vznikla nemajetková ujma, ktorú bolo potrebné uhradiť v peniazoch, s čím sťažovateľka nepolemizuje a s čím sa stotožnili konajúce súdy všetkých inšancií, aplikujúc kritériá a limity podľa § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 (pozri bod 17 rozsudku okresného súdu a bod 16 rozsudku krajského súdu). Pokiaľ ide o sťažovateľkou požadované zohľadnenie kritéria skoršieho odsúdenia žalobcu v jeho neprospech, je potrebné opätovne zdôrazniť už uvedenú okolnosť, a to že k novému trestnému stíhaniu (ktoré bolo následne zastavené) a ku kritickému vzatiu do väzby došlo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia žalobcu zo skôr mu uloženého trestu odňatia slobody, čo v predmetnom kontexte stavia negatívne posúdenie jeho predchádzajúceho odsúdenia (a teda jeho osoby) z pohľadu predmetu aktuálne vedeného (náhradového) konania do kontroverznej polohy.

30. V naznačených súvislostiach ústavný súd, reflektujúc spôsob odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v kontexte sťažnostných námietok, konštatuje, že citované závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu predstavujú dostačujúce odpovede na nosnú argumentáciu sťažovateľky, ktorou spochybňovala právne posúdenie svojej záležitosti najvyšším súdom, ktorý konštatoval, že posudzovanie uplatneného nároku žalobcu podľa kritérií zakotvených do znenia zákona č. 514/2003 Z. z. až s účinnosťou od 1. 1. 2009, ale aplikovaných všeobecnými súdmi už v predchádzajúcom období, nemohli vo výsledku ovplyvniť výšku priznanej minimálnej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu ani v prípade, ak by sa aplikovala skoršia právna úprava, keďže tieto kritériá sú identické. Pokiaľ došlo k chybe pri aplikácii intertemporálnych ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. určujúcich vzájomný vzťah medzi skoršou a neskoršou právnou úpravou zákona č. 514/2003 Z. z. v časti spôsobu a rozsahu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nebolo touto chybou napadnuté rozhodnutie preto ovplyvnené.

31. Za týchto okolností ako nedôvodnú posúdil ústavný súd aj námietku sťažovateľky, že v prípade neakceptovania právneho posúdenia žalobného nároku podľa právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2008 mali všeobecné súdy tento nárok posúdiť podľa právnej úpravy účinnej od 1. 1. 2013, keďže až v roku 2019 žalobca spresnil svoje podanie. Podstata vecného riešenia, ktoré presadzuje aj sťažovateľka, je posun k právnym kritériám daným v čase vydania rozhodnutia o vzatí žalobcu do väzby (ktoré najvyšší súd odobril obsahovo, zohľadniac aj minimum priznanej náhrady), keď aplikačný prechod k obsahovo sčasti odlišnej neskoršej (až tretej v poradí, teda „pozajtrajšej“) právnej úprave predstavuje úplne opačné riešenie, ktoré vstupnú pozíciu sťažovateľky popiera.

32. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

33. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

34. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 14. apríla 2026**

**Libor Duľa**  
**predseda senátu**